

РЕШЕНИЕ

№ 7708

гр. София, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4838** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.104 от ЗДСЛ.

Образувано е по искова молба на Е. П. Ф.- К. от [населено място] срещу КПКОНПИ -гр. С. за заплащане на обезщетение за времето, през което е останала без работа вследствие на прекратяване на служебното и правоотношение в размер на 23 310 лева за период от 6 месеца, считано от датата на прекратяване на служебното и правоотношение-от 08.04.2020 година до 08.10.2020 година включително, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска да окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се развиват подробни доводи относно основателността и доказаността на иска за обезщетение. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочената сума. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- Е. П. Ф.- К. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и поддържа исковата молба на заявените основания, като моли да бъде уважена за разликата над преведеното обезщетение до размера, посочен от вещото лице . Заявява и претенция за присъждане на разноски.Съображения относно основателността на иска развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- КПКОНПИ-гр. С. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК се представлява от юрисконсулт Д., редовно упълномощена, която оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана, както и недопустима

за разликата над сумата от 14 373,54 лева до предявения размер и моли да се отхвърли искът. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно неоснователността на иска развива и в представената писмена защита.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор К., която изразява становище за неоснователност на иска за разликата над 14 373,54 лева.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД-10-7/08.04.2020 година на Председател на КПКОНПИ е наложено дисциплинарно наказание- „Уволнение“ на Е. П. Ф. – К. на длъжност - Началник отдел “Човешки ресурси“ при Дирекция “Административно- правно и информационно обслужване, считано от датата на връчване на заповедта.

Със Заповед № ДС-105/08.04.2020 година на Председател на КПКОНПИ е прекратено служебното правоотношение на Е. П. Ф.-К. считано от датата на връчване на Заповед № РД-10-7/08.04.2020 година.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на ищеца на дата 08.04.2020 година.

С Решение № 7155/09.12.2020 година, постановено по адм. дело № 3553/2020 година по описа на АССГ е отменена Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на ищеца.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение №9086/06.08.2021 година постановено по адм. дело № 1811/2021 година по описа на ВАС НА РБ.

С Решение №6642/12.11.2021 година постановено по адм. дело № 4837/2020 година по описа на АССГ е отменена Заповед № ДС-105/08.04.2020 година, издадена от Председател на КПКОНПИ, с която на основание чл.107,ал.1,т.3 от ЗДСЛ е прекратено служебното правоотношение на Е. П. Ф. – К. на длъжността Началник отдел “Човешки ресурси“ към Дирекция “Административно-правно и информационно обслужване“.

С Решение № 5829/14.06.2022 година, постановено по адм. дело № 2158/2022 година по описа на ВАС е обезсилено Решение № 6642/12.11.2021 година, постановено по адм. дело № 4837/2021 година по описа на АССГ, оставена е без разглеждане жалбата на Е. П. Ф. – К. срещу Заповед № ДС-105/08.04.2020 година на Председател на КПКОНПИ, оставена е без разглеждане частната жалба на Председател на КПКОНПИ срещу Определение №608/24.01.2022 година, постановено по адм. дело № 4837/2020 година по описа на АССГ и е прекратено производството по делото.

На 09.08.2021 година ищецът Ф. депозирала заявление до органа по назначаването да бъде възстановена на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност.

Със Заповед № ДС-110/19.08.2021 година на Председател на КПКОНПИ е отменена Заповед №ДС-105//08.04.2020 година, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца.

Със Заповед № ДС-109/19.08.2021 година на Председател на КПКОНПИ Е. П. Ф.-К. е възстановена на длъжност- Началник отдел“ Човешки ресурси“ Дирекция “Административно- правно и информационно обслужване“ с Пети старши ранг при КПКОНПИ считано от 20.08.2021 година- датата на явяване на работа в срока по чл.122,ал.1 от ЗДСЛ и е определена на служителя основна месечна заплата в размер

на 3500 лева , посочено е на служителя да се изплатят дължимите обезщетения съгласно чл.104,ал.1 от ЗДСЛ след представяне на документи, удостоверяващи получаването възнаграждение през шестмесечния период, за който се дължи обезщетение.

Заповедта за възстановяване е връчена на 20.08.2021 година на ищеца/ лист 194 от делото.

Със Заповед № ДС-122/28.09.2021 година на Председател на КПКОНПИ е изменена част Втора от Заповед №ДС-109/19.08.2021 година, като думите 3500 лева се заменят с 3885 лева, посочено е, че заповедта е неразделна част от Заповед № ДС-109/19.08.2021 година на Председател на КПКОНПИ, която в останалата част остава непроменена.

Заповедта е връчена при отказ на ищеца , удостоверен с подпис на двама свидетели.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза , като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

Назначена е изслушана и неоспорена от страните и допълнителна съдебно – счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си .

Представени са доказателства за това, че ответникът по иска е изплатил част от полагащото се обезщетение за времето, през което и ищецът е останал без работа , доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение за процесуално допустима. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна. Съображенията за това са следните.

В Глава шеста на ЗДСЛ са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. В чл.104,ал.1 от ЗДСЛ, в сила от 01.07.2012 г.) Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

От така очертаната правна разпоредба е видно ,че искът за обезщетение осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. Предпоставките на иска са- наличие на отменен административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение, служителят вследствие на прекратяването да е останал без работа или да е получавал друго по- ниско възнаграждение, максималният размер на обезщетението – 6 месеца и база за изчисляване на възнаграждението- определената

основна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства се установява, а и между страните няма спор, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца със Заповед №ДС-105/08.04.2020 година на Председател на КПКОНПИ е отменено и то по инициатива на самия орган, издал Заповедта за прекратяване и то със Заповед от 19.08.2021 година/ като в Мотивите на Решение № 5829/14.06.2022 година по адм.дело №2158/2022 година по описа на ВАС е посочено, че искът по чл.104 от ЗДСЛ е допустим и при отмяна от органа по назначаването на заповед за прекратяване на служебното правоотношение, на само от съда и което е извършено от органа по назначаването, като правото на обезщетение на държавния служител не е обусловено единствено от отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение по съдебен ред, след като отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването изрично е предвидено като предпоставка за упражняване на правото на обезщетение по чл.104,ал.1 от ЗДСЛ във връзка с чл.121,ал.1,т.3 от ЗДСЛ.

От заключението на вещото лице, изготвило основната съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че ищецът след прекратяване на служебното правоотношение за периода от 14.04.2020 година до 18.05.2020 година е била назначена на длъжност- юрисконсулт в „Кредит Инс“ АД с основно месечно възнаграждение 1050 лева и за този период ищецът е получил общо брутно трудово възнаграждение в размер на 1201,73 лева и това е брутната сума на основната заплата преди приспадане на осигуровките и Д., като е била регистрирана в Бюро по труда, за което по делото има представено Определение на Директор ТП на НОИ- С.- град, а след влизане в сила на Решението за отмяна на Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, ищецът се е явил да заеме длъжността, възстановен е на заеманата преди прекратяването длъжност и е определена основана месечна заплата в размер на 3500 лева на 21.08.2021 година, но след това с нова Заповед е изменена Заповедта само в частта на размера на основната заплата и е определено възнаграждение в размер на 3885 лева, като общо полагащото се обезщетение за целия претендиран период от 08.04.2020 година до 08.10.2020 година е в размер на 22 108,27 лева. Вещото лице посочва още, че по делото е представено Удостоверение от Висш адвокатски съвет, видно от което е, че ищецът е вписан като адвокат в САК на дата 01.07.2020 година и са приложени Договори за правна защита и съдействие, подписани между ищеца в качеството на адвокат и клиенти, но те са с дата след 02.11.2020 година и са след претендирания период на обезщетение. От допълнителното заключение на вещото лице, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че доходите от трудови правоотношения на ищеца след прекратяване на служебното и правоотношение и в периода от 08.04.2020 година до 08.10.2020 година са в размер на 1282,50 лева от Висше училище по сигурност и икономика и 1201,73 лева по трудов договор с „ Кредити И.“ и съгласно чл.104,ал.1 от ЗДСЛ общо полагащото се обезщетение за целия претендиран период е 20 825,77 лева, като на ищеца е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност за 10 работни дни за месец април 2020 година в размер на 1126,88 лева и като се извади полагащото се обезщетение за временна неработоспособност за 10 дни за месец април полагащата се сума възлиза на 19 698,89, а сумата, която и се полага, ако

се вземе предвид стойността на дохода върху платените осигуровки като практикуващ адвокат от 01.07.2020 година, тогава сумата ще бъде 14 373,54 лева. Наред с това в последното съдебно заседание ищецът представи доказателства, че на дата 06.12.2022 година и е преведена сума в размер на 12 936,19 лева от страна на ответника по иска – КПКОНПИ с основание- обезщетение по чл.104,ал.1 от ЗДСЛ и съдът прекрати производството по делото по иска до сума от 12 936,19 именно поради частично плащане на обезщетението, но делото остана висящо за заплащане на обезщетение за разликата над 12936,19 лева до предявения размер от 23 310 лева/ при съобразяване с обстоятелството, че ищецът не поиска изменение на иска в посока намаляването му до размера, посочен от вещото лице, а само в хода по същество заяви, че искът следва да бъде уважен до размера, посочен от вещото лице -20 825,77 лева. Наред с това, обстоятелството ,че ищецът е вписан като адвокат на дата 01.07.2020 година не води до извод, че на същия не следва да се присъжда обезщетение по реда на чл.104,ал.1 от ЗДСл, защото в нормата на чл.104,ла.1 от ЗДСЛ не е въведено изискване служителят да не е имал доходи изобщо, а само да не е получавал такива за положен от него труд по служебно или трудово правоотношение или ако е получавал такова да е в по- нисък размер от получаваното от него преди прекратяване на служебното правоотношение. Дали същият има доходи от други източници е ирелевантно в случая. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в [Решение № 3870 от 06.04.2015 г. по адм. д. № 7753/2014 г.](#) на ВАС. Обстоятелството, че ищецът в периода, в който е заемал друга длъжност по трудово правоотношение и е получил парично обезщетение за временна неработоспособност, не може да доведе до извод, че с получената сума като обезщетение за временна неработоспособност следва да бъде намален размерът на полагащото и се обезщетение за времето, през което е останала без работа. Това е така, защото обезщетението по чл.104 от ЗДСЛ има за цел да възмезди държавния служител за времето, през което е останал без работа вследствие признаване на прекратяването на служебното му правоотношение за незаконно. Прихващане би могло да се извърши само ако и двете насрещни вземания са ликвидни изискуеми и почиват на едно и също правно основание- нещо, което в случая безспорно не е налице по отношение на полученото от страна на ищеца обезщетение за временна неработоспособност за 10 дни през месец парил 2020 година. Претендираното от ищеца обезщетение за оставане без работа по реда на чл.104 от ЗДСЛ е за срок от 6 месеца, но от доказателствата по делото е видно, че ищецът е получил и обезщетение за времето, през което е станал без работа след прекратяване на служебното правоотношение в размер на 12 936,19 лева/ постъпили по банковата и сметка на дата 06.12.2022 година с основание чл.104,ал.1 от ЗДСЛ от страна на ответника по иска. В полза на ищеца следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 7889,58 лева/ като оставащата разлика между размера, който и се полага съобразно заключението на вещото лице, изготвило допълнителното заключение- 20 825,77 лева и изплатеното и на 06.12.2022 година в размер на 12 936,19 лева. Именно в този размер следва да и бъде присъдено обезщетение ,а за разликата над сумата от 20 825,77 лева до предявения размер от 23 310 лева отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По иска за заплащане на законната лихва.

От анализа на разпоредбата на чл.104 ЗДСЛ е видно, че началният момент, от който се дължи законната лихва е датата на признаване на уволнението за незаконно и преди тази дата не е налице законово неизпълнение от страна на ответника по иска да

заплати законната лихва/ респективно на това- за заплащане на законната лихва от страна на органа по назначаването. По делото не са представиха никакви доказателства, сочеши, че ищецът е предявил покана за плащане на дължимата законна лихва, при което началният момент на забавата по смисъла на чл.86 от ЗЗД е датата на завеждане на исковата молба. Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид частичната основателност на иска за обезщетение, настоящата съдебна инстанция намира иска за заплащане на законната лихва за частично основателен и такава следва да се присъди от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата съобразно с уважената част от иска.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна и в негова полза следва да се присъдят такива съобразно с уважената част от иска в размер на лева 677,77/ заплатени депозити за вещо лице и адвокатски хонорар, както и за съдебни удостоверения. Ищецът е внесъл държавна такса в размер на 10 лева, но тя е недължимо платена, тъй като производствата по ЗДСл са освободени от заплащане на държавна такса и такава не следва да и се присъжда.

В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част от иска. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: Решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/.** Съдът намира, че спорът по делото не се характеризира с фактическа и/или правна сложност, проведени са три съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт Д./ депозирани са писмен отговор и сумата от 150 лева е справедлива и съответна на осъщественото процесуално представителство. На тази плоскост, в полза на ответника по иска следва да се присъдят разноски в размер на 276,64 лева/ заплатени държавни такси за съдебни удостоверения, за депозит за вещо лице и за юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част от иска.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася

във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТО ИМУЩЕСТВО- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА Е. П. Ф.- К. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 7889,58 ЛЕВА/ СЕДЕМ ХИЛЯДИ ОСЕМСТОТИН ОСЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТ ЛЕВА И ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ СТОТИНКИ/-ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕМЕТО, ПРЕЗ КОЕТО Е ОСТАНАЛА БЕЗ РАБОТА ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА ЗАПОВЕД №ДС—10508.04.2020 ГОДИНА НА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КПКОНПИ СЧИТАНО ОТ ДАТАТА НА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА СЛУЖЕБНОТО И ПРАВООТНОШЕНИЕ- 08.04.2020 ГОДИНА ДО 08.10.2020 ГОДИНА ВКЛЮЧИТЕЛНО, ВЕДНО СЪС ЗАКОННАТА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ВЪРХУ ГЛАВНИЦАТА ОТ ДАТАТА НА ПОДАВАНЕ НА ИСКОВАТА МОЛБА-15.04.2020 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Е. П. Ф.- К. ОТ ГР. С. СРЕЩУ КПКОНПИ- ГР. С. ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕМЕТО, ПРЕЗ КОЕТО Е ОСТАНАЛА БЕЗ РАБОТА ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА ЗАПОВЕД №ДС-105/08.04.2020 ГОДИНА НА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КПКОНПИ ЗА РАЗЛИКАТА НАД УВАЖЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 20 825,77 ЛЕВА ДО ПРЕДЯВЕНИЯ РАЗМЕР-23 310 ЛЕВА, ВЕДНО СЪС ЗАКОННАТА ЛИХВА ЗА РАЗЛИКАТА ВЪРХУ СУМИТЕ, СЧИТАНО ОТ ДАТАТА НА ПОДАВАНЕ НА ИСКОВАТА МОЛБА- 15.04.2020 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА,

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТО ИМУЩЕСТВО – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА Е. П. Ф.- К. ОТ ГР.С. СУМАТА ОТ 677,77 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО

КОМПЕНСАЦИЯ.

ОСЪЖДА Е. П. Ф.- К. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА КПКОНПИ ГР.С. РАЗНОСКИ ПО КОМПЕНСАЦИЯ В РАЗМЕР НА 276,64 ЛЕВА ЛЕВА СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на ищеца, ответника и СГП.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: